

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **S. S.**, zast. Mgr. Ing. Vlastimilem Mlčochem, advokátem, se sídlem Janáčkovo nábřeží 84/9, Praha 5, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 7. 2015, č. j. 1 A 37/2015 – 30,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 4. 5. 2015, č. j. CPR-11852-4/ČJ-2015-930310-V242, žalovaná zamítla jako opožděné odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 1. 3. 2015, č. j. KRPA-80058-18/ČJ-2015-000022. Naposledy uvedeným rozhodnutím prvostupňový orgán uložil žalobci správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce pěti let, dobu k vycestování v délce 30 dnů, povinnost zdržovat se na adrese Francouzská 55/22, Praha 10 a povinnost hlásit se každý čtvrtek v 10:00 na Policii České republiky, Krajském ředitelství policie hlavního města Prahy, a to až do vycestování. Žalovaná v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedla, že žalobce byl v prvostupňovém rozhodnutí, které převzal dne 1. 3. 2015, řádně poučen o pětidenní lhůtě pro podání odvolání, přesto jej podal prostřednictvím zmocněnce až 30. 3. 2015. Jelikož žalobce podal odvolání po uplynutí odvolací lhůty, žalovaná jej zamítla jako opožděné.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 9. 7. 2015, č. j. 1 A 37/2015 – 30, zamítl žalobu proti rozhodnutí žalované. V odůvodnění konstatoval, že žalobce osobně převzal rozhodnutí dne

1. 3. 2015, přičemž svým podpisem stvrdil, že mu v plném rozsahu porozuměl. Podle soudu je v projednávané věci nesporné, že žalobce podal odvolání až po skončení k tomu určené lhůty, čehož si byl zřejmě vědom, a proto k odvolání připojil žádost o navrácení v předešlý stav. Soud připustil námitky proti rozhodnutí o této žádosti, přičemž odmítl tvrzení, že by žalobce v důsledku zdravotních obtíží nebyl schopen chápat obsah prvostupňového rozhodnutí. Žalobce dobrovolně plnil jiné povinnosti plynoucí z tohoto rozhodnutí a dostavoval se v určený čas na určenou služebnu Policie České republiky. Během jednání s prvostupňovým orgánem nezmiňoval žádné zdravotní obtíže, naopak konstatoval, že je zdravý. Z předložených lékařských zpráv nevyplývá, že by se, v okamžiku předání prvostupňového rozhodnutí, nacházel ve zhoršeném psychickém stavu. Z jejich obsahu naopak vyplývá, že žalobce je orientován a má jasné vědomí. Podle soudu tedy nebyly dány důvody objektivní povahy, které by žalobci bránily v podání včasného odvolání. Soud rovněž uvedl, že pravomocně ukončené řízení o správním vyhoštění nebylo možné zastavit v důsledku podání žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 4. 4. 2015 pro nevykonatelnost, neboť samotná vykonatelnost rozhodnutí žalované bude záviset až na výsledku řízení o udělení mezinárodní ochrany.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. V ní uvedl, že v důsledku špatného zdravotního stavu a jazykové bariery nebyl schopen plně vnímat možnosti obrany proti rozhodnutí o správním vyhoštění. Podle stěžovatele uvedené obtíže mohly ve své kombinaci vést k tomu, že nepodal opravný prostředek včas. Prvostupňový orgán podle stěžovatele nezhodnotil, že nemá vazby na zemi svého původu. Jedinou jemu blízkou osobou je paní I. K., která žije v České republice. Stěžovatel prvostupňovému orgánu rovněž vytkl, že se nezabýval dopadem správního vyhoštění do jeho osobního života. Uvedl, že je ochoten vykonávat jakoukoliv práci a je připraven legalizovat svůj pobyt na území České republiky. Žije zde již 10 let a nemá problémy se začleněním do společnosti, jak po stránce jazykové, tak i kulturní. Kasační stížnost uzavřel s tím, že Česká republika na rozdíl od jiných zemí Evropské unie dlouhodobě neřeší problémy cizineckého práva, tedy, jakým způsobem přistupovat k cizincům, kteří dlouhodobě avšak nelegálně pobývají na jejím území. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu projednání.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na své dřívější vyjádření k žalobě a navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud ze spisové dokumentace zjistil, že proti prvostupňovému rozhodnutí stěžovatel podal blanketní odvolání společně s blanketní žádostí o navrácení v předešlý stav ze dne 20. 3. 2015, které následně doplnil podáním ze dne 8. 4. 2015. Prvostupňový orgán usnesením ze dne 16. 4. 2015, č. j. KRPA-80058-30/ČJ-2015-000022, žádosti o navrácení v předešlý stav nevyhověl. V odůvodnění odmítl tvrzení stěžovatele a konstatoval, že v průběhu řízení neuváděl žádné zdravotní obtíže a nežádal tlumočníka, naopak výslovně potvrdil, že je zdravý a rozumí českému jazyku; prvoinstanční rozhodnutí osobně převzal a podepsal s tím, že porozuměl jeho obsahu. Vzhledem k uvedeným skutečnostem podle prvoinstančního orgánu stěžovatel neprokázal, že překážkou pro podání odvolání, byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění, jak předpokládá § 41 odst. 4 správního řádu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že ji stěžovatel podal z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

pokračování

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“ Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popřípadě je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

V souladu se svou ustálenou judikaturou je Nejvyšší správní soud v nyní posuzované věci oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda bylo ve správním řízení podáno opožděné nebo nepřipustné odvolání a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2003, č. j. 5 A 14/2002 - 35, publikovaný pod č. 287/2004 Sb. NSS, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 8 As 51/2006 - 105, též rozsudky zdejšího soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 As 51/2006 - 112, ze dne 27. 11. 2008, č. j. 2 As 53/2007 - 111, ze dne 23. 12. 2009, č. j. 5 As 105/2008 - 135, ze dne 23. 4. 2010, č. j. 5 As 10/2010 - 75, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Současně však podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 9 As 88/2007 - 49, „[r]ozhodnutí o neprominutí zmeškání lhůty k podání odvolání vydané dle § 41 správního řádu z roku 2004, je samostatně vyloučeno ze soudního přezkumu a může být správním soudem přezkoumáno v rámci řízení o žalobě proti konečnému rozhodnutí správního orgánu o odvolání.“

Zdejší soud přezkoumal námitky směřující proti usnesení, kterým prvostupňový orgán nevyhověl žádosti o prominutí zmeškání úkonu; v postupu prvostupňového orgánu či Městského soudu v Praze však neshledal pochybení. Z lékařských zpráv, které stěžovatel doložil k doplnění odvolání a k žádosti o prominutí zmeškání úkonu, vyplývá, že mu jeho zdravotní stav nebránil v pochopení významu rozhodnutí o správním vyhoštění včetně poučení o možnosti podat odvolání ve lhůtě pěti dnů. Uvedené lékařské zprávy navíc výslovně uvádějí, že stěžovatel byl ke dni 23. 3. 2015, respektive 30. 3. 2015 plně orientován a bez omezení na intelektu. Zprávy ovšem neuvádí informaci o zdravotním stavu stěžovatele k 1. 3. 2015, a proto z nich nelze dovodit existenci zdravotního stavu, který by stěžovateli bránil v porozumění obsahu prvostupňového rozhodnutí, respektive v něm uvedenému poučení. V průběhu řízení stěžovatel zdravotní obtíže nezmiňoval, naopak do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení uvedl, že je zdravý. O stěžovatelově dostatečné orientaci i vědomí svědčí i to, že rozhodnutí osobně dne 1. 3. 2015 převzal a svým podpisem stvrdil, že mu v plném rozsahu porozuměl. O dostatečné orientaci svědčí i skutečnost, že dobrovolně plnil zvláštní opatření udělené prvostupňovým orgánem, tj. povinnost docházet na služebnu prvostupňového orgánu pravidelně každý čtvrtek v 10:00, neboť tuto povinnost splnil dne 5., 12. i 19. 3. 2015. Plnění uvedené povinnosti svědčí i o tom, že stěžovatel byl dostatečně orientován v českém jazyce. Ostatně sám stěžovatel v protokolu o vyjádření účastníka správního řízení uvedl, že rozumí jazyku, ve kterém je řízení vedeno. Vzhledem k výše uvedenému dospěl zdejší soud k závěru, že stěžovatel neprokázal existenci objektivních překážek, které by vedly k závěru o důvodnosti žádosti o prominutí zmeškání úkonu. Stejně závěry dovodil prvostupňový orgán i Městský soud v Praze. Námitky proti usnesení prvostupňového orgánu ze dne 16. 4. 2015, č. j. KRPA-80058-30/ČJ-2015-000022, tedy Nejvyšší správní soud nepovažuje za důvodné.

Stěžovatel podle zdejšího soudu nezpochybnil, že mu bylo prvostupňové rozhodnutí doručeno dne 1. 3. 2015, že lhůta k podání odvolání proti tomuto rozhodnutí podle § 169 odst. 5 zákona o pobytu cizinců uplynula dne 6. 3. 2015 a že odvolání podal až dne 30. 3. 2015, to znamená opožděně. Vzhledem k této skutečnosti, absenci důvodů pro prominutí zmeškání úkonu a výše uvedené ustálené judikatuře se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat námitkou, že žalovaná neposoudila důsledky správního vyhoštění do osobního života stěžovatele. Zdejší soud rovněž konstatuje, že není oprávněn posuzovat úvahy stěžovatele de lege ferenda.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasací stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v tomto řízení procesně úspěšný a žalovaná náhradu nákladů řízení nepožadovala, proto Nejvyšší správní soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2015

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu